Ч. 26. Второк 4 (17) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Прасовий закон в палаті послів. — Шведско-норвеґский спір. — Справа балканьска.)

В справі прасового закона відбула ся на послідним засіданю палати послів дискусия, в котрій перший забрав слово молодоческий посол Руба. Бесідник зазначив, що проєкт єсть недостаточний. Віддане жалоб за обиду чести під компетенцию звичайних судів загрожує в дечім свобідне слово; постанови дотично кольпортажі мають за богато застережень і клявзуль; поліцийна конфіската має бути задержаною і на дальше, — такого предложеня Чехи не можуть приняти. Посол Сильвестер обговорював поодинокі постанови і жадав предложеня проєктованого карного закона. Відтак аж кільканайцять бесідників стратило право промовляти задля своєї неприсутности в салі. Взагалі участь послів була така мала, що немов би демонстрацийно хотіли заявити, що справа праси їх нічого не обходить. Ледве кільканайцять послів було на сали. — Посол Яворский виступив з замітами, чому перемінено дневний порядок і перед буджетом випхано ще перше читане прасового закона. Бесідник не хоче рішати, що причиною сего був тероризм наглих внесень, але в такім случаю кожде сторонництво, отже і єго, могло би окружити ся частоколом наглих внесень, щоби переперти свою волю, або вимогти концесиї. Було би то дуже сумним сьвідоцтвом для парляментаризму. Що-до самого предмету дискусиї жадав бесідник, щоби прасову комісию доповнити з 37 на 48 членів. Промовляли ще пп. Шівер, Ріґер і др., а всї підносили, що попри користні реформи, правительствене предложене має богато недостатків, особливо що-до кольпортажі і судів для прасових переступів. Відтак передано предложене прасовій комісиї і ухвалено доповнити єї після внесеня посла Яворского. На внесене п. Хоца ухвалено явність нарад реґуляміновою комісиї. Вкінци пос. Хамец, як провідник промислової комісиї, давав поясненя, і на тім замкнено засіданє о 4 год. по полудни.

На скандинавскім півострові веде ся вже від довшого часу спір між Швециєю і Норвеґією. Спір в послідних часах дуже заострив ся і грозить розірванем унії між Швециєю і Норвеґією. Істория того спору слідуюча: Швеция і Норвеґія, злучені від 1814 року личною униєю, мали лише спільну комісию, щось в роді австрийских делеґаций, і спільного міністра, котрому пізнійше додано двох віце-міністрів, шведского і норвеґского, а впрочім що-до своїх внутрішних справ обоє мали повну і рівну автономію. Здавалось би, що такий стан річи повинен би був вдоволити оба народи. Але в Норвеґії взяли верх радикали і забажали перетворити єї на републику. Зачало ся тим, що норвеґский сойм ухвалив установити своїх окремих послів і консулів, власну воєнну і торговельну фану і окреме міністерство заграничних справ. Король після конституциї не мав права заложити протесту против сего, але заграничні двори самі не признали сеї новини, заявляючи, що знають лише Унію, а не якусь окрему норвеґску державу. Тоді розпочали норвеґскі політики шалену аґітацию против короля, на котрого вказували, що він інтриґував по дворах против ухвали норвеґского сойму. Знеохочений тим, а віковий вже король зложив недавно тому реґенцию в руки наслідника престола, а сам удав ся на село на відпочинок, наміряючи відтак відбути подорож по сьвіті. Тимчасом ворожда між народами росте. Остаточно Швеция згодила ся на окрему консулярну службу для Норвеґії, але знов норвейский сойм ухвалив для своїх консулів такий реґулямін, що они властиво не були би торговельними аґентами, а радше дипльоматами. З того вивязав ся дальший спір, якого вислідом стала завзята аґітация в Норвеґії за зірванем унії. Теперішний реґент не лише, що

6.

КУЛЇСИ.

Хіньскі повісти.

(З польского — В. Серошевского)

(Дальше).

— Чи ви двигарі? — спитав підприємець Хінець, споглядаючи на них уважно.

— Ні. Але ми дуже спосібні до ношеня. Брат мій обертає найсильнійшим чоловіком як пилкою. Ми дуже витревалі і сильні, а що ми марні, то пливе не з внутрішних хиб нашого устрою, але походить від довгого посту на честь пятьох богів...

Шанґ-Сі слухав, зачудований красномовностю брата. Она перевисшала навіть красномовність поважного Сієн-Тсеї з родинного села і була спосібна розвіяти найглубші сумніви. Мимо того підприємець не спішив ся з відповідию.

— Добре, — відповів вкінци. — Можу вам подати нагоду вправити ся в благороднім ремеслі двигарів, і вкупити ся до славного їх товариства. Дістанете добру поживу і богато, але платнї не назначую вам, доки не пересьвідчу ся о ваших спосібностях....

Хитрий Ю-Лянґ укрив свою радість і рухом руки здержав брата, котрий хотів щось промовити.

— Чи один день проби з нашої сторони не буде за богато для твоєї бистроумности, Сієн-сень?

— Не сумніваю ся о ваших спосібностях, але ваші прикмети, надію ся, виявлять ся аж недалеко Чен-Ту....

Торг тревав би певне ще довго, коли би не жалістний зойк, який добув ся нагле з паланкину. Европеєць нахилив ся поспішно до вікна. Тоді братя побачили там воскове лице, лежачої на подушках женщини. Подорожник поговорив з нею кілька тихих слів і зробив нетерпеливо знак підприємцеви.

— В дорогу! — крикнув той на двигарів.

— Гадаю, що можете нам дати їсти, бо наш милосердний учинок увільняє нас від зобовязаня що до пятьох богів, — сказав скоро Ю-Лянґ.

Підприємець кивнув головою, братя дістали кілька пшеничних хлібців, по дві паки до двиганя, і похід рушив дальше.

Шанґи незвичайно скоро пізнали тайни благородного званя двигарів. По дни вправи Ю-Лянґ кричав вже не гірше від инших після звичаю:

— Ох! ох!.... о!

— Ехе!.... хе!

— Е-хо-лї!

— А-хо-лї!

— І-хі-хі!

А за два дни вже сьпіваючим голосом перекликував ся з провідником:

— Хуа-ди-хинь! (дуже ховзко).

— Цай-ди-винь! (стаю сильно).

— Тсо-тов-каю! (з лївої сторони завадиш).

— Цай-ю! (скручую на право).

— Ціянь-кун, лянь-шов-као! (перед нами рів, з боків перешкоди.)

— Ґо-цуй-тао! (скачи, вали).

Завдяки великій бистроті очий і проворности, молодший Ю-Лянґ ліпше від инших добачував перешкоди на дорозі і зручнійше їх виминав. Товариші зробили єго вскорі провідником.

Мовчаливий Шанґ-Сі мав инші прикмети. Ніхто не дорівнував єму в певности кроку, не мав таких сальних ніг, не умів довше від него удержувати в рівновазі паланкину при всяких зворотах і похиленях. Підприємець визначив єго безпроволочно на двигаря недужої чужинки. Зершу хлопець тревожно оглядав ся за кождим порушенем, або зойком „посвячених з чортом“ варварів, але постепенно привик до них, полюбив навіть волохате, але добре лице „носатого Сана“ і ніс єго недужу „гуску“ печаливо як дорогоцінні яйця чудотворного змия. Слабі зойки варварки зворушували єго мов докори совісти за кождий незручний крок.

— Знаменито.... Славні з вас хлопці! — хвалили їх товариші.

— Будуть з них двигарі! — годили ся инші. — Полишаєсь вам лише, як прийдете до Чен-Ту, заплатити вписове до товариства, і справити нам пир....

— Але перше мусите научити ся курити опіюм....

— Що варта двигар, що не курить. Без опіюм в дорозі ні кроку.

— Часом ні з'їсти, ні огріти ся, ні осушити ся нема де.... без того трохи диму і пальцем не рушив би! — учив їх старий двигар.

Але Шанґ-Сі не потребував того. Навіть

є молодий і енергічний, але уходить також за неприхильника Норвеґії, тож може може легко прийти до того, що норвеґскі аґітатори голосять голосно, що Швеция своїм війском окупує Норвеґію. Тож Норвеґійці заздалегідь зброять ся і орґанізують ся.

Як доносить „аґентия Гаваса“, відбула ся вчера в льокали одного театру в Парижи численні збори Вірмен і Македонців. В зборах взяло участь богато визначних осіб політичних, між ними звістний социялїстичний посол і віцепрезидент францускої палати послів Жоре, котрий виголосив бесїду, доказуючи, що єсть обовязком цивілїзованої Европи зробити вже раз конець турецким зьвірствам в Европі і Азиї. Бесїдник візвав публику, аби своїм виступленєм натискала на правительства, щоби они взяли справу реформи в Туреччині в свої руки.

Новинки.

Львів дня 16-го лютого 1903.

† Найдостойнїйша Архікнягиня Єлисавета померла як ми то вже доносили, дня 14-го с. м. рано у Відни в 73-ім роцї житя. Достойна покійниця була від падолиста 1874 р. вдовицею по Архікнязю Каролю Фердинандї, а донькою Архікн. Иосифа, палятина угорского, стрия Є. Величества Цїсаря Франц Йосифа. Померша Архікнягиня лишила четверо дїтий: Найдост. Архікн. Фридриха, королеву їшпаньску Марію Христину, Найдост. Архікн. Кароля Стефана і Найдост. Архікн. Евгенія. — Як зачувати, похорон відбуде ся в середу дня 18-го с. м. о 4-ій годинї по полудни. Є. Вел. Цїсар вернув з Пешту до Відня, щоби видати розпорядженя що-до похорону. В суботу вечером приїхала до Відня також донька помершої, їшпаньска королева-мати.

— **Для укінченних технїків.** Маґістрат міста Львова розписує конкурс з речинцем до дня 28-го лютого на 2 посади ад'юнктів будівництва в IX. кл. ранґи. Річна плата 2.800 кор., активальний додаток 600 кор. і 2 чотиролїтні додатки по 200 кор. — Кандидати мають виказатись сьвідоцтвами двох іспитів державних і евентуально дотеперішною практикою.

— **Стоваришенє автономічних функціонарів** заснувало ся недавно у Львові, як ми про се писали онодї з нагоди перших его загальних зборів. Дійстним членом стоваришеня може бути кожда особа занята постійно або тимчасово бюровою працею в якім небудь автономічнім урядї краєвім, повітовім або громадскім, або в якій небудь інституциї, що остає під зарядом або надзором автономічних властий і урядів, без огляду на вік, пол і службовий характер. Звичайними участниками сего стоваришеня могуть стати особи занятї в характері слуґів в урядах і інституциях висше наведених, як також постійні робітники при публичних комунїкациях, мелїорациях та инших автономічних підприємствах. Члени тїснїйшої родини так дійстних членів як звичайних участників стоваришеня могуть бути надзвичайними участниками стоваришеня автон. функціонарів. Канцелярия стоваришеня, поміщена при ул. Скарбківскій ч. 43 в партері, є отворена що дня пополудни від години 4 до 8 крім неділь.

— **Про катастрофу в Турцї,** при будові тунелю на зелїзници Львів-Самбір, підчас котрої згинуло трох людий, а трох тяжко покалїчяло, розповідають наочні сьвідки Андрій Карчмар і Еманул Льонлї: В штольни, де зроблено 6 отворів, лишились були проводир робітників Італїянець Август Льонлї (Longli) і гірник Йосиф Льонлї, а чотирох робітників вийшло. Два оставші наклали в отвори динаміту, а Август Льонлї підпалив всї шість мін, з котрих однак лиш пять вибухло. Тодї Август Льонлї вліз знов до штольнї, і переконавши ся, котра міна не вибухла, вложив до того самого отвору малий патрон динамітовий, підпалив его і вийшов. Набій вистрілив, а робітники, почувши гук, пішли на приказ свого проводиря до штольнї до дальшої роботи. Насамперед пішли сам проводир Август Льонлї, малолїтний Льонджіно Льонлї і Йосиф Льонлї та станули при отворі штольнї; другі три хотїли зробити порядок. Ледви що взяли ся до роботи, як настав вибух і двох Італїянців, Август і Льонджіно Льонлї згинули на місци; Йосиф Льонлї жив ще хвильку і помер, коли его винесено із штольнї. Іванови Льонлї випалило очи і зранило тяжко в груди та в голову; Андрія Карчмара зранило також в голову і груди та зломило праву руку низше лїктя а Емануіла Льонлї зранило в голову. Трох ранених занесли до повітового шпиталю в Турцї.

— **Видїл филії „Просьвіти“ у Львові** запрошує всїх членів „Просьвіти“ львівского повіта на загальні збори, котрі відбудуть ся в понедїлок дня 23 н. ст. лютого 1903 о годинї 10-ій рано в домі товариства „Просьвіти“, Ринок ч. 10 I. поверх у Львові. Порядок зборів: 1. Відкрите зборів головою 2. Відчитане протоколу з попередних зборів. 3. Відчит історичний. 4. Справозданє видїлу з дїяльности за р. 1902. 5. Вибір нового видїлу. 6. Відчит про вагу просьвіти. 7. Внесеня членів. Збори попередить богослуженє, що відправить ся в церкві Успенія Пр. Діви Мариї о годинї $^1/_2$9 рано. — По зборах відбуде ся по полудни о год. 4-ій концерт в память Т. Шевченка.

— **Огонь.** Минувшої суботи вечером около 6-ої години вибух грізний огонь в Самборі при ул. Заміскій і згоріли 4 доми і дві стодоли межи улицями Кривою а Словацкого, кінь і корова. Огонь підложив хорий на умі Загурский. Лиш та обставина, що вітер дув в иншу сторону і що поміч була дуже енерґічна, недопустила до більшої катастрофи.

— **Катастрофа на зелїзницї.** Дня 5 с. м. о 7 год. рано розбив ся на зелїзници межи Челябиньском а Уфою поспішний поїзд, що їхав до Уфи. Ваґон другої кляси скотив ся з насипу високого на три сяжнї і потягнув за собою три вози, котрі відорвали ся від поїзду. Прочі ваґони остали ся на насипі. Ваґон другої кляси розбив ся на кусні, а прочі лиш трохи поломили ся. При тій катастрофі згинуло двох подорожних і ставший кондуктор, а другий кондуктор покалїчив ся смертельно; 30 людий покалїчило ся тяжко а пятьнайцять легко.

— **Значні крадежі.** Адвокатови дрови Г. при ул. Третого Мая украв невислїджений доси злодій з креденсу золоті ковтки з брилянтами вартости 1400 К. — До замкненого мешканя Антона Кафтана, торговельника овочів при ул. Жовківскій ч. 79 добув ся оногди по полудни якийсь злодій і вкрав: 10 штук золотих монет по 20 К, 10 банкнотів по 20 К, 25 банкнотів по 10 К, 116 корон і ґульденів, 1 банкнот на

скупа пожива підприємця скоро вертала єму сили. Набирав тїла; его мясні заокруглили ся, шкіра стала гладка і почала блищати як поверхня оглядженого бронзу. Ю Лянґ був цікавий вправдї на опіюм, але строгий погляд брата все здержував его в пору.

— Зажду, аж запишемо ся! — відповідав, коли в хвилях відпочинку подавано єму принадну люльочку.

Братям видавало ся, що вкінци їх жаждучі працї тїла найшли притулок. Підприємець мовчав, але як здавало ся, був з них вдоволений.

Похід спустив ся з гір і ішов через обширну, плодородну і людну долину до противлежних гір, що тонули в синявій мрацї. По дорозї раз по раз минали їх громадки прохожих і двигарів, витали їх окликами після звичаю і бігли в свою сторону. Але подорожники ішли найскорше і нїхто їх не випереджував. Мимо того підприємець все підганяв двигарів.

— Дїти, як та заморска чортиха умре в дорозї, можуть нас обжалувати перед судом за недостачу співчутя для гостий Держави Осередка. Атже они уважають ся дїтьми самого Богдихана і мають від него „Великий Охоронний Блеск“ з жовтою печаткою на жовтім папери. Витягайтеж живо ноги!

Двигарі витягали ноги і бігли як.... Чужинка зойкала чим раз жалібнїйше а старий „гусак“ заморский повтаряв дрожачим голосом підприємцеви:

— Скажи їм, що за кождий день поспіху дали їм лянґ срібла!

— Дїти, заморский чорт знов гнїває ся і грозить на случай, коли би жінка умерла єму в дорозї.... Їх обичаї забороняють умирати в дорозї! — толкував підприємець слова варвара і прижмурював хитро очи! Двигарі бігли без відпочинку і майже не спали і не їли. Деякі потїшали ся надією, що може „варвар“ нагородить їх в Чен-Ту за нечувані труди. Але „варвар“ видко ошалїв, бо заєдно жадав ще більшого поспіху, як колиб люди могли бігти скорше ніж їм стане ніг.

— Слухай, підприємче! Скажи їм, що за кождий день виграний до Чен-Ту дам їм по два лянґи срібла, що дам їм кілько схочуть....

— Добре, ласкавий пане, скажу їм!

І знов хитрий Хінець описував наймитам яркими красками гнїв, могучість і злобність заморского „гусака“, его намір ударити в „Великий Барабан Справедливости“ зараз в першім містї, коли єму жінка умре в дорозї.

Двигарі тратили сили, кляли, вкінци збунтували ся:

— Досить, ми не годні дальше йти! Не винен, хто сил не має! Не можемо дальше так гнати.... Кво упав, Ґіянґ упав, Чуей не може ногою рушати.... Всї погинемо від такої роботи!...

— Згода! — сказав підприємець, подумавши хвилю. — Лишіть ся з пакунками і ідїть поволи до Чен-Ту. Пе Кан заступить мене при вас. Заберу лише Ю-Лянґа і Шанґ-Сі, они понесуть недужу. Они не так послабли, щоби не могли дальше іти і суд покарав би їх найстрожше на случай смерти чужинки. Вправдї они не належать до товариства двигарів, але згодили ся заступити їх....

— Очивидно — потвердили двигарі. — Слухайте, коли старий дасть вам нагороду, подїлите ся з нами! — говорили до братів.

До Чен-Ту-Фу остало три дни дороги. Помимо надлюдских зусиль Ю-Лянґа і Шан-Сі зменшена їх дружина поступала дуже поволи. Недужа часто млїла і стогнала, Европеєць задержував похід, аби єї чутити і успокоювати. Аж четвертого дня під вечер дійшли до гірского переходу, поза котрим лежала долина Чен-Ту. З вершка видко було на долинї хороше, велике місто, окружене мурами.

— Аби лише добігти до воріт перед заходом сонця. Тодї будемо в порядку. В містї нехай собі умирає. То вже нас мало обходить!... Спішіть ся, спішіть ся хлопцї!... Вже недалеко і дорога з гори... — потїшав братів підприємець.

Дорога в долину була довга і прикра. Ішло ся по камінних зломах, уложених на лад великих сходів. Місцями дорога ішла по виступі пропасти і подорожники мусїли ждати і кликати на ідучих напротив, аби в ширших заглубленях скали розминути ся з ними. Прохожих на дорозї прибувало і чим раз тяжше було їх оминати. Недосьвідні братя кождої хвилї зачіпляли або потручували когось, та виставляли ся на докори, погрози і обиди. Дармо кликали:

— Уступіть! З дороги!...

Оклики їх звертали лише увагу і збирали цікавих, що спиняло похід. Недужа вже не стогнала; висхла жовта голова єї безсильно качала ся по подушках. Братя зі страхом поглядали на неї в коротких хвилях випочинку, слїдячи, чи ще трохи дихає. Вид міста покрішив їх. Але стежка в долину була надто довга, а їх сили були вичерпані.

Сонце заходило. Червоний его круг вже діткнув краєм верхів темносинїх гір. Подорожні передирали ся з трудом дорогою від стіп гір через товпу вертаючих з міста селян. З обох сторін почали вже мигати доми передмістя.

— Дальше... дальше... Ще трохи... ще хвильку... З дороги перед умираючою чужинкою! — кликав підприємець, ідучи передом і заохочуючи власним приміром падаючих від утоми двигарів.

Ті вже від пятнайцятьох годин не скидали з рамен дручків палянкину. Тїло їх горіло як одна рана, мясні шиї, рук і плечий болїли немов би їх відривано від костий; ноги вправдї ступали, але братя вже не здавали собі справи, чи ідуть наперед, чи топчуть на місци. Підошви при дотику пекли їх, немов

50 К, 1 золоту монету вартости 10 марок, золотий дамский годинник, 3 шнурки французских коралів, 5 дамских перстенів і золоту шпильку все разом вартости звиш 1000 К.

— **Джума.** Після наспівших до Лівєрпулю вістий з Мазатлян в Мексику, лютить ся там джума. 12.000 осіб опустило місто. Склепи позамикані Щодень буває до 20 случаїв смерти на джуму. Звиш 200 случаїв джуми стверджено в шпитали. Епідемя ширить ся дальше.

— **Голод в Дальматиї.** Із Задару доносять, що в многих громадах північної Дальматиї настав великий голод. Подекуди люди вже нині не мають зовсім ніякої поживи. Єсть обава, що готов ще вибухнути голодовий тиф.

— **Жидівскі монахині.** Бен Акіба в Ґуцкова „Уріелі Акості" каже, як звістно, що вже все бувало на сьвіті. Бідачиско перечислив ся, бо жидівских монахинь ще доси не було на сьвіті і видко аж Америці в XX столітю було призначено зробити щось такого, чого ще не було на сьвіті. Жиди в Чікаґо носять ся з пляном оснувати на взорець католицких монахинь також і жидівскі монахині та видали в сій справі відозву до жидівок, в котрій так кажуть: „Дивіть ся на сестри католицкої церкви! Они працюють без страху і заплати, доглядають недужих і умираючих. Ви всі могли би жидівску віру на ново оживити і тисячі проповідників не могли би тілько зробити. Отже сполучіть ся в товариство сестриць; станетесь матірями чина, котрий би всюди розширив ся де лиш суть жиди, обітуйте послух для людскости, послух покори, непорочности і сьвятости. Старайтесь оснувати чин, убирайте ся в одежу чина і майте своє окреме помешкане (монастир)". — Який успіх єсть з сеї відозви, поки що не знати, але ледви чи що з того буде, бо працювати без заплати і зарібку то для жидів нема „ґешефту".

Телеґрами.

Відень 16 лютого. Вчера о год. 8 рано прибув Цісар окремим поїздом з Будапешту до Відня, аби взяти участь в похороні архикняжни Єлисавети.

Відень 16 лютого Від дня похорону бл. п. архикняжни Єлисавети буде заряджена 4-тижднева жалоба двірска. Похорон відбуде ся дня 19 с. м.

Берлин 15 лютого. Після донесень з Вашинґтону німецко-венецуельский протокол підписано в суботу вечером і на тім переговори закінчено. Рівночасно підписано протоколи анґлійский і італіяньский.

Льондон 16 лютого. Бюро Райтера доносить, що союзна фльота на венецуельских водах одержала приказ занехати бльокаду.

Берлин 16 лютого. Бюро Вольфа приносить вість, що з днем 14 с. м. війшла в житє нова матова тарифа.

Надіслане.

би ступали по розжарених вуглях. Очи заєдно заходили їм червоною мракою.

— Дальше, дальше!... Вже видко ворота... Здаєть ся, що хочуть їх замикати!

— Щож ви, драби, ідете поволійше? Чуєте?... Ви чули сиґнал!? Нещастє! — хрипів підприємець. Пронибаючий вереск мідяних труб роздер воздух. Братя очутили ся і отворили очи.

Недалеко понад товпою народа здоймали ся високо до неба чорні мури. На низькім ґанку великої в'їздової вежі стояла сторожа і грала на трубах, полискуючи мідєю в проміню заходячого сонця. Підприємець щось невиразно скричав і біг до воріт, котрих отвір чорнів ще як широко отверта пащека аголоднїлого вужа. Двиґарі добуваючи послідних сил кинули ся наперед; Європеєць біг побіч палянкину, придержуючи его рукою, аби не колисав ся.

— З дороги... з дороги... перед умираючою чужинкою! — кричав Ю-Лянґ як шалений.

Товпи скоро розступали ся. Ба! хто знає, що задумує злий дух, що наміряв покинути тіло конаючої! Лїпше держати ся від него здалека!...

Похід посував ся переходом свобідно. Віддалене від воріт скоро маліла. Нараз побачили двиґарі свого підприємця, як вилітав, мов би его що викинуло з воріт, а відтак величезні сірі ворота заперли ся за ним з лоскотом. Братя рівночасно станули, захитали ся і приклякли. Стало їм однако на стілько сьвідомости, що осторожно опустили палянкин з хорою на землю. Товпа обступила їх, а они лягли горілиць і поводячи довкола зайшлими більмом очима з трудом видихували воздух, з страшенно роздутих грудий. Не чули що говорив до них підприємець, не чули що скопав їх ногами, бо стратили сьвідомість...

Коли очутили ся, було довкола тихо і темно, а в горі над ними блищали мілїярду зьвізд. Видко відтягнено їх з середини дорогу на бік, бо опинили ся близько якихсь пустих замкнених буданків. В віддаленю сьвітили нерухомо дрібні, червоні огні, бреніли змішані, урвані, глухі нічні голоси, чути було ірзане мулів, стукіт дошок, брязкіт упряжи і ланцухів. Від часу до часу звук лонґів і крики нічних сторожів розбивали той концерт засипляючую людского муравельника. Братя встали і пустили ся найблизшого сьвітла. Був то, як справедливо здогадували ся, заїзд повний погоничів, мулів і двиґарів. Присутні дуже добре памятали о недавній пригоді на гостинци, пізнали братів і показали їм гостинницю, до котрої схоронив ся чужинець з женою.

— Підприємець наймив нових двиґарів! Чи заплатив вам? — питали киваючи зі співчутєм головами.

— Не заплатив...

— Зле... Чи не напєте ся з нами чаю? Ваші сили вичерпали ся до дна!.. Певне з далека ідете?

Братя лакомо проковтували горячий, оживляючий напиток і оповідали о своїх пригодах. Слухано їх прихильно і уважно.

— Очивидно, що підприємець повинен вам заплатити! Він не дарує одного чоха чужинцям, будьте певні. Тоті хоч і варвари, платять аж по дурному щедро... Заплатить вам певно — потішали братів.

— Випочніть в Чен-Ту і ідіть на полудне над море. Там з'їзджають ся люди з цілого сьвіта. Припливають купці на щоглистих джонках і на огненних водних змиях чужинців! — радили їм рівночасно.

Покріпившись трохи, братя живо пішли глядоти свого підприємця. Найшли его перед воротами вказаної гостинниці.

— Я ждав на вас! — шепнув тихо. — Гуска умерла!

Братя подали ся назад.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

осоп.	особ.	Зі Львова
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Петутер
	6·35	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 12/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірца
	10·35	„ Ікцан, Сонова, Берггомету
	10·20	„ Белзця, Раван, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·03		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюховичи від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Ікцан, Гусятина, Корешмове
3·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9
	3·26	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Ікцан, Констанці, Букарешту
	8·16	„ Брюхович від 1/5 до 15/9
	6·25	„ Ікцан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берл, Варшави а Орлова від 15/5 до 15/9
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Ікцан, Гусятина, Раловець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

осоп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Ікцан, Станиславова
	6·50	„ Брюхович від 1/5 до 15/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Ікцан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Ікцан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Ікцан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 кождого дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брюхович від 1/5 до 30/6 і від 20/8 до 30/9
	8·50	„ Брюхович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сокаля
	9·20	„ Ікцан, Ковова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі книжки тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).